

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3356/2022
09.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Раичевић, адвокат у ..., против тужене Општине Липљан, коју заступа председник привременог органа општине Липљан, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 698/2022 од 27.04.2022. године, у седници већа одржаној 09. новембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 698/2022 од 27.04.2022. године.

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 698/2022 од 27.04.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 459/19 од 27.09.2021. године у првом, другом и четвртном ставу изреке, у одбијајућем делу за тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за период од августа 2016. године до јануара 2019. године са законском затезном каматом и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка према Закључку Владе РС 05 бр 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године за период од августа 2016. године до јануара 2019. године са законском затезном каматом, и у делу одлуке о трошковима парничног поступка, и у том делу се предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Основни суд у Лесковцу је пресудом П1 459/19 од 27.09.2021. године у првом ставу изреке одбио тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде исплати појединачне износе за месеце август 2016. године па закључно са јануаром 2019. године, са законском затезном каматом, у другом ставу изреке одбио тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године исплати појединачне износе за месец август 2016. године па до јануара 2019. године, са законском затезном каматом, у трећем ставу изреке обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада за временски период од

10.04.2016. године до 01.01.2019. године исплати појединачне износе са законским затезним каматама и у четвртом ставу изреке обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати новчани износ од 45.288,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 36.000,00 динара почев од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Нишу је одбио као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 459/19 од 27.09.2021. године.

Против наведене другостепене пресуде је тужилац изјавио благовремену ревизију, ради уједначавања судске праксе, а због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 18/2020) испитао разлоге ревизије којима се указује на потребу за уједначавањем судске праксе, којима ревидент указује на другачије правноснажне пресуде у истој чињенично-правној ситуацији и закључио да је ревизија тужиоца дозвољена као посебна, ради уједначавања судске праксе.

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

Ревизија тужиоца је основана, јер је правноснажном пресудом одбијен тужбени захтев за накнаду штете на име разлике између минималне исплаћене зараде тужиоца за период од августа 2016. године до јануара 2019. године, са законским затезним каматама и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка тужиоцу према Закључку Владе РС 05 бр 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за исти период, са законским затезним каматама, на основу погрешне примене материјалног права, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према садржини побијане пресуде, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према наведеном закључку Владе - неоснован, јер је у спорном периоду тужиоцу зарада исплаћивана у већим износима од минималне зараде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене, на радном месту за које је решењем о распоређивању тужиоцу одређен коефицијент за обрачун и исплату плате 8,74. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке је утврђено, у првој варијанти, да постоји разлика између минималне зараде и основне зараде тужиоца, без увећања по Закључку владе, за спорни период, у износу од 53.191,83 динара, те да постоји разлика на име „косовског додатка“ од 23.881,29 динара. Према другој варијанти, вештак је обрачунао разлику зараде коју је тужилац примио са увећањем на име „косовског додатка“ у односу на минималну зараду и утврдио да је зарада коју је тужилац примио већа у односу на минималну зараду за укупан износ од 312.567,33 динара. На основу тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца неоснован, јер је тужиоцу у спорном периоду зарада исплаћивана у већим износима од минималне

зараде. При том, нижестепени судови позивају се на одредбе члана 104. став 1, члана 105. став 1, члана 107. став 1, члана 111. и 112. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/05 ... 75/2014), на одредбе члана 5. и 6. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр 113/2017 ... 86/2019), Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр 21/16 ... 95/18) из члана 27. и 29. Према разлозима које је дао првостепени суд, а које је прихватио другостепени суд за правилне, увећање по основу такозваног „косовског додатка“, прописано Закључком Владе РС 05 бр 120/335/2007-14 од 25.12.2008. године, заједно са основном зарадом и увећањем по основу минулог рада чини укупно исплаћену зараду тужиоцу у спорном периоду, па како је тако укупно исплаћена зарада већа од законом прописане минималне зараде са увећањем на име минулог рада и у сваком појединачном месечном износу, неоснован је тужбени захтев.

Нижестепени судови су погрешно применили материјално право на које се позивају у пресудама.

Према одредбама члана 5. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр 113/2017, 95/2018 и 86/2019), основна плата службеника и намештеника одређује се множењем основице са коефицијентом. Службеник и намештеник остварује право на исплату минималне зараде обрачунате у складу са општим прописима о раду. Према одредби члана 111. Закона о раду, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Минимална зарада се одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са тим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде. Послодавац је дужан да минималну зараду исплати запосленом у висини која се одређује на основу одлуке о минималној цени рада која важи за месец у којем се врши исплата. Запослени који прими минималну зараду има право на увећану зараду из члана 108. истог закона, на накнаду трошкова и других примања која се сматрају зарадом у складу са законом. Основица за обрачун увећане зараде је минимална зарада запосленог. Према члану 112. Закона о раду минимална цена рада утврђује се одлуком социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије. Према томе, у ситуацији када је утврђено да постоји разлика између зараде која је исплаћена тужиоцу и минималне зараде у висини минималне цене рада у периоду на кога се односи тужбени захтев, то произлази да је зарада тужиоцу исплаћена супротно одредби члана 111. Закона о раду.

Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године је за запослене који живе и раде на територији Косово и Метохија почев од јануара 2009. године накнада плата, односно зарада које примају обрачунава и исплаћује са процентом увећања од 50%. Како се према одредби члана 111. Закона о раду, за основицу за обрачун увећане зараде узима минимална зарада запосленог, то се и за примену Закључка Владе Републике Србије о проценту увећања плата, односно зараде запосленог у органима са територије АП Косова и Метохије примењује тако да се проценат увећања обрачунава на минималну зараду запосленог. Како то према налазу вештака није чињено, већ је утврђена висина разлике на име косовског додатка од 23.881,29 динара за посматрани период на кога се односи тужбени захтев, то произлази да наведене одредбе закона нису правилно примењене.

Код таквог стања ствари, нижестепени судови су пропустили да утврде висину припадајуће накнаде тужиоцу на име разлике између примљене зараде и зараде у висини минималне зараде за месеце на који се тужбени захтев односи, појединачно, и њихово доспеће, а исто тако и на име „косовског додатка“ обрачунатог применом прописаног процента увећања на минималну зараду.

Због тога су нижестепене пресуде укинуте и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење по одредби члана 416. став 2. Закона о парничном поступку. У поновљеном поступку нижестепени судови ће, након што употпуне чињенично стање утврђењем висине и доспећа за исплату припадајуће накнаде тужиоцу, донети правилну и на закону засновану одлуку о тужбеном захтеву и одлуку о трошковима целог поступка, због чега је укинута и одлука о трошковима поступка по одредби члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић